

CONSILIUL NAȚIONAL PENTRU COMBATEREA DISCRIMINĂRII
Autoritate de stat autonomă

București, Piața Valter Mărăcineanu nr. 1-3, et. 2, tel/fax. +40-21-3126578, e-mail: support@cncd.org.ro

Operator de date cu caracter personal nr. 11375

HOTĂRÂREA nr. 317
din 08.07.2015

Dosar nr: 175/2015

Petiția nr: 1966/16.03.2015

Petent: M I M

Reclamat: Ministerul Afacerilor Interne

Direcția Generală de Poliție a Municipiului București

Obiect: imputarea cotei-părți din cheltuielile de școlarizare pentru absolventul promoției anului 2006 al Școlii de Agenți de Poliție „Vasile Lascăr” fiind admis prin decizia nr. 31/1 06.01.2014 în Baroul București

I. Numele, domiciliul și sediul părților

I. 1. Numele și domiciliul petentului

1.1.1. M I M, domiciliat în București

I. 2. Numele și sediul reclamatului

1.2.1. Ministerul Afacerilor Interne, Piața Revoluției nr. 1A, sector 1, București.

1.2.2. Direcția Generală de Poliție a Municipiului București, cu sediul în București, Calea Victoriei, nr. 19, Sector 3

II. Obiectul sesizării și descrierea presupusei fapte de discriminare

2.1. Petentul consideră discriminatorie imputarea cotei parte din cheltuielile de școlarizare pentru absolventul promoției anului 2006 al Școlii de Agenți de Poliție „Vasile Lascăr” fiind admis în Baroul București.

2.2. Prin angajamentul nr. 3791/29.09.2005, petentul se obliga să își desfășoare activitatea pe o perioadă de 10 ani, în cadrul structurilor Ministerului Administrației și Internelor. La data de 01.12.2013 și-a încetat raporturile de serviciu cu Direcția Generală de Poliție a Municipiului București, prin demisie. Demisia a fost înaintată ca urmare a promovării examenului de admitere în profesia de avocat, în luna septembrie 2013, în prezent fiind avocat stagiar în cadrul Baroului București. A fost emisă decizia de imputare nr. 633052/18.02.2014, decizie rămasă definitivă prin Hotărârea nr. 78/10.07.2014 a

Comisiei de Jurisdicție a Imputațiilor din cadrul MAI, comunicată la câteva zile de la pronunțare.

III. Citarea părților

3.1. În temeiul art. 20, alin. 4 din **O.G. nr. 137/2000 privind prevenirea și sancționarea tuturor formelor de discriminare**, republicat (în continuare **O.G. nr. 137/2000**), s-a îndeplinit procedura de citare.

3.2. Părțile au fost citate pentru data de 19.05.2015 la sediul Consiliului Național pentru Combaterea Discriminării (în continuare C.N.C.D.), fiind invocată din oficiu excepția de necompetență a Consiliului.

3.3. La termenul din 19.05.2015 părțile nu s-au prezentat.

3.4. Punctul de vedere al părților reclamate s-a comunicat petentului fiind acordat un termen pentru a depune concluzii scrise.

3.5. Procedura legal îndeplinită.

IV. Susținerile părților

4.1. Susținerile petentului

4.1.1. Petentul, prin adresa înregistrată la C.N.C.D. cu nr. 1966/16.03.2015, arată faptul că a este absolvent al Școlii de Agenți de Poliție „Vasile Lascăr” din Câmpina, promoția 2006.

4.1.2. De la data absolvirii până la data de 29.11.2013, dată la care i s-a parohat petentului încetarea raporturilor de muncă prin demisie, petentul a lucrat în structurile Ministerului Afacerilor Interne. Prin decizia directorului general al D.G.M.B. nr. 5631/29.11.2013 petentului i-a fost aprobată demisia, fiind trecut în rezervă cu gradul de plutonier.

4.1.3. Concomitent, printr-o altă dispoziție s-a dispus constituirea unei comisii de cercetare administrativă. Prin procesul verbal nr. 632447/10.02.214, comisia a stabilit că petentul se face vinovat de nerespectarea angajamentului nr. 3791/29.09.2015 prin care petentul se obliga să își desfășoare activitatea în cadrul M.A.I pe o perioadă de 10 ani de la absolvirea școlii de agenți de poliție. Ca atare, îi revine datoria de a restitui cheltuielile de școlarizare fiind propusă comandantului unității suma de 5039 lei sumă ce ar reprezenta cota parte din cheltuielile de școlarizare. A fost emisă decizia de imputare nr. 633052/18.02.2014, decizie rămasă definitivă prin Hotărârea nr. 78/10.07.2014 a Comisiei de Jurisdicție a Imputațiilor din cadrul MAI, comunicată la câteva zile de la pronunțare.

4.1.4. Petentul se consideră discriminat față de persoanele care și-au încetat raportul de serviciu prin demisie în anii 2011 și 2012.

4.1.5. Petentul se compară cu persoane aflate în aceeași situație, persoane care și-au încetat raporturile de muncă în anii 2011-2012.

4.1.6. petentul mai arată faptul că nu poate exista în cazul său nici o justificare obiectivă, nefiind îndeplinite cerințele de a urmări un scop legitim și de a fi proporțională cu scopul vizat. Justificarea potrivit căreia se urmărește protejarea bugetului de stat nu este proporțională cu scopul vizat. Pe de altă

parte a existat o diferență de tratament între petent și elevi/studenti care au absolvit orice altă școală/facultate de stat.

4.1.7. Petentul arată faptul că nu a semnat nici un fel de contract sau angajament cu privire la plata studiilor.

4.1.8. Petentul mai arată faptul că, potrivit deciziei nr. 997 din 07.10.2008 a Curții Constituționale, Consiliul poate constata existența unor situații discriminatorii care își au izvorul direct în conținutul unor norme legale, rolul acestuia putând fi rezumat mai degrabă la posibilitatea de a constata existența unor discriminări în conținutul unor acte normative și la formularea de recomandări ori sesizarea organelor competente pentru a modifica respectivele texte de lege.

4.1.9. Petentul solicită să se constate existența unor situații discriminatorii în conținutul OUG nr. 121/1998 privind răspunderea materială a militarilor și legea nr. 306/2002 privind statutul polițistului.

4.1.10. Prin notele scrise formulate, petentul solicită respingerea excepției necompetenței materiale a C.N.C.D., Curtea Constituțională dând posibilitatea Consiliului să constate existența unor discriminări în conținutul unor acte normative.

4.2. Punctul de vedere formulat de către Ministerul Afacerilor Interne

4.2.1. Reclamatul prin adresa înregistrată la C.N.C.D. cu 3572/22.05.2015, având în vedere obiectul petiției formulate de către petent, respectiv existența unei presupuse discriminări generate de imputarea cheltuielilor de școlarizare, susține excepția de necompetență invocată din oficiu. Aspectele semnalate vizează existența și aplicarea unor norme juridice stabilite prin-un act normativ la nivel de lege, aspect ce excede atribuțiilor C.N.C.D. Consiliul nu se poate substitui altor instituții în vederea soluționării unor petiții ale cetățenilor cu privire la acte normative pe care le consideră discriminatorii, atribuțiile privind controlul constituționalității legilor/ordonanțelor, revenind potrivit legii fundamentale, Curții Constituționale.

4.2.2. Având în vedere dispozițiile art.20 alin. (6) din O.G. nr. 137/2000, potrivit cărora persoanei împotriva căreia s-a formulat sesizarea îi revine sarcina de a dovedi că nu a avut loc o încălcare a principiului egalității de tratament și în considerarea necesității respectării principiilor contradictorialității și asigurării dreptului la apărare în cadrul procedurilor în fața CNCD, apreciem că se impune menținerea în cauză a Direcției Generale de Poliție a Municipiului București. În situația în care din analiza realizată la nivelul CNCD rezultă aspecte referitoare la încălcarea principiului nediscriminării prin modul de aplicare a dispozițiilor legale incidente.

4.2.3. Pentru aceste considerente, invocăm lipsa calității de reclamat a Ministerului Afacerilor Interne întrucât, potrivit memoriului, imputarea cheltuielilor de școlarizare s-a realizat de către DGPMB. Or, potrivit art.12 alin.(l) din Legea nr.218/2002, **Directia Generală** de Poliție a Municipiului București funcționează ca unitate cu personalitate juridică fiind condusă de un director general, ajutat de adjuncți.

4.2.4. Prin urmare, opinăm că **nu se poate reține** că **atât instituția** centrală (MAI, în **acest** caz), cât și structura din subordine (**Poliția Română, prin DGPMB**) au calitate de reclamat, deoarece într-o atare interpretare s-ar ajunge la concluzia potrivit căreia **pot** avea această calitate toate unitățile dintr-o instituție, **între** care se stabilesc raporturi de subordonare ierarhică.

4.2.5. Cu privire la sesizarea instanței de judecată, respectiv Curții de Apel București, în ședința publică din dala de 20.05.2015, C.A.B. a declinat competența de soluționare a cauzei în favoarea Tribunalului București, În cuprinsul acțiunii din instanță este invocată aceeași situație referitoare la o încălcare a principiului nediscriminării și a egalității de tratament în fața legii.

4.2.6. Ca atare, chiar și în absența autorității de lucru judecat, cauza nefiind soluționată definitiv, apreciază că în speță sunt întrunite elemente care pot contura caracterul vădit nefondat ai acestei petiții context în care sugerează aplicarea dispozițiilor art. 33 din Procedura internă de soluționare a petițiilor și sesizărilor, aprobată prin Ordinul președintelui Consiliului Național pentru Combaterea Discriminării nr. 144/2008. respectiv ridicarea, din oficiu a lipsei obiectului, având în vedere că acesta este vădit nefondat.

4.2.7. Din analiza conținutului petiției, se constată faptul că petentul este nemulțumit de aspectul potrivit căruia, prin Decizia directorului general al Direcției Generale de Poliție a Municipiului București cu nr.633052/18.02.2014, i-a fost imputată suma de 5.039,52 lei, cu titlu de cheltuieli de școlarizare, rămasă definitivă prin Hotărârea nr. 78/10.07.2014 a Comisiei de Jurisdicție a Imputațiilor din cadrul Ministerului Afacerilor Interne.

4.2.8. Petentul contestă de fapt, actul administrativ cu ejaracter individual reprezentat de Decizia directorului general al Direcției Generale de Poliție a Municipiului București cu nr.633052/18.02.2014.

4.2.9. Potrivit prevederilor art. 70 din Legea nr. 360/2002, *„polițistul care a absolvit o instituție de învățământ a Ministerului Afacerilor Interne și căruia i-au încetat raporturile de serviciu în primii 10 ani de activitate din motive imputabile lui este obligat să restituie cheltuielile efectuate cu pregătirea sa, proporțional cu perioada rămasă până la 10 ani. potrivit angajamentului încheiat în acest sens.”* În conformitate cu prevederile, art..28 alin. (1) din Ordinul ministrului internelor și. reformei administrative nr. 665/2008” „ *candidații admiși în instituțiile de formare inițială ale Ministerului Afacerilor Interne ori cei pregătiți pentru nevoile ministerului în instituții de învățământ din țară sau din străinătate, pentru care ministerul suportă cheltuieli aferente școlarizării, sunt obligați să încheie angajamente până cel mai târziu la data începerii cursurilor”,* perioada pentru care se încheie angajamentul fiind de 10 ani, astfel cum se prevede la alin. (3) al aceluiași articol. Totodată, art. 29 din același act normativ, prevede faptul că „ *elevii/studenții persoanele care se pregătesc pentru nevoile Ministerului Afacerilor Interne și sunt îndepărtați ori întrerup din motive imputabile lor frecventarea cursurilor sau nu respectă condițiile angajamentelor încheiate sunt obligați să restituie cheltuielile de întreținere efectuate de Ministerul Afacerilor Interne pe timpul școlarizării/desfășurării cursurilor, potrivit reglementărilor în vigoare.* ”. În conformitate cu dispozițiile art. 6 alin. (2) lit. i) din Instrucțiunile MAI. nr. 114/2013’, „constituie **pagube**, în sensul **prezentelor**

instrucțiuni, contravaloarea (...) cotei-părți din cheltuielile de școlarizare suportate de M.A.I.. în cazul elevilor și studenților instituțiilor de învățământ ori în cazul personalului trimis la cursuri de pregătire sau perfecționare, în (ară și în străinătate, care nu au respectat contractul-angajament".

4.2.10. Având în vedere faptul că, actul administrativ de încetare a raporturilor de serviciu ale petentului s-a dispus în temeiul art. 69 alin. (1) lit. f) din Legea nr. 360/2002 ea **urmare a cererii de demisie formulate în acest sens**, acesta reprezentând un motiv imputabil polițistului din punct de vedere al angajamentului încheiat și al dispozițiilor statutare. **în situația supusă analizei au fost incidente dispozițiile legale relative angajării răspunderii materiale.**

4.2.11. Prin urmare o eventuală constatare a netemeinicii deciziei de imputare se poate realiza doar prin parcurgerea tuturor căilor de atac împotriva acesteia și nicidecum ca urmare a formulării unei plângeri adresate Consiliului Național pentru Combaterea Discriminării.

4.2.12. Având în vedere .faptul că, potrivit art. 3 alin. (1) și (6) din O.U.G. nr. 54/2011, cu modificările și completările ulterioare, acordarea gradelor profesionale ori. a gradelor militare absolvenților, repartizarea acestora la unități și numirea în funcții a fost amânată, la art. 2 din acest act normativ a fost instituită posibilitatea *polițiștilor, cadrelor militare în activitate, precum și elevilor și studenților seriilor terminale ale anului 2011 din instituțiile de formare profesională inițială din structura MAI și absolvenților promoțiilor anului 2011 ale instituțiilor de învățământ din structura MAPN pregătiți pentru nevoite MAI care solicitau în perioada cuprinsă între data intrării în vigoare a ordonanței de urgentă și 31 decembrie 2012*, prin demisie sau la cerere, încetarea raporturilor de serviciu sau trecerea în rezervă, respectiv renunțarea la calitatea de elev sau student al instituțiilor de formare profesională inițială ale MAI, de a fi exonerati de la plata cheltuielilor prevăzute de angajamentele încheiate potrivit legii.

4.2.13. Măsurile prevăzute în cuprinsul O.U.G. nr. 65/2013, referitoare la exonerarea de la plata cheltuielilor de școlarizare, astfel cum se prevede la art. 2 din același act normativ, au fost dispuse tocmai pentru protejarea intereselor persoanelor vizate, constrângerile bugetare cu care s-a confruntat Ministerul Afacerilor Interne nefiind culpa acestora.

4.2.14. Astfel, li s-a dat posibilitatea alegerii unui alt loc de muncă polițiștilor, cadrelor militare în activitate, precum și celor care, datorită amânării momentului acordării gradelor profesionale ori a gradelor militare, repartizării la unități și numirii în funcții, nu mai doreau păstrarea relațiilor contractuale cu Ministerul Afacerilor Interne.

4.2.15. Măsurile similare în ceea ce privește absolvenții promoțiilor anului 2012 ale instituțiilor de formare profesională inițială din sistemul de apărare națională, ordine publică și siguranța națională,

4.2.16. Se menționează faptul că acestea au fost măsuri extraordinare, adoptate în contextul manifestării efectelor crizei economice iar prin aceasta M.A.I. nu a renunțat la dreptul său de a recupera cheltuielile efectuate cu ocazia școlarizării tuturor elevilor și studenților din instituțiile de formare profesională inițială, ci numai raportat la cei care au solicitat încheierea raporturilor de serviciu, în perioada menționată.

4.2.16. Pe fond se arată faptul că nu poate fi vorba de situații comparabile, nefiind întrunite elementele constitutive ale unei fapte de discriminare.

Punctul de vedere formulat de către Direcția Generală de Poliție a Municipiului București

4.3.1. Prin punctul de vedere se solicită admiterea excepției de necompetență materială față de toate aspectele semnalate prin petiție.

4.3.2 În situația în care s-ar analiza fondul petiției se solicită se constate inexistența vreunui criteriu de discriminare.

4.3.3. Decizia de imputare, a rămas definitivă prin hotărârea nr. 78/10.07.2014.

4.3.4. Practic petentul contestă actul administrativ cu caracter individual reprezentat de decizia directorului general. Potrivit Legii nr. 554/2004 a contenciosului administrativ, persoana vătămată într-un drept sal său ori într-un interes legitim de către o autoritate publică, printr-un act administrativ...se poate adresa instanței de contencios competente.

4.3.5. De altfel, petentul s-a și adresat Curții de Apel București, fiind format dosarul nr. 463//2/2015 cu termen la data de 20.05.2015, competența în situația prezentată fiind a instanței de judecată.

4.3.6. Pe fond nu s-a produs nici un tratament discriminatoriu, petentul semnând un angajament de a efectua serviciul timp de 10 ani în structurile M.A.I., în caz contrar urmând a suporta cheltuielile de școlarizare, conform prevederilor art. 70 din Legea nr. 360/2012, privind Statutul polițistului.

4.3.7. S mai arată faptul că prevederile OUG nr. 54/2001 nu îi sunt aplicabile, prevederile respective fiind aplicabile pentru elevii și studenții seriilor terminale ale anului 2011. Măsura a fost luată de către Guvernul României având în vedere efectele crizei economice asupra sistemului bugetar.

V. Motivele de fapt și de drept

5.1. Colegiul director constată că petentului, absolvent a promoției 2006, i s-a imputat cota parte din cheltuielile de școlarizare, petentul fiind absolvent al Școlii de Agenți de Poliție „Vasile Lascăr” La data de 01.12.2013 și-a încetat raporturile de serviciu cu Direcția Generală de Poliție a Municipiului București, prin demisie. **Demisia a fost înaintată ca urmare a promovării examenului de admitere în profesia de avocat, în luna septembrie 2013, în prezent fiind avocat stagiar în cadrul Baroului București.** A fost emisă decizia de imputare nr. 633052/18.02.2014, decizie rămasă definitivă prin Hotărârea nr. 78/10.07.2014 a Comisiei de Jurisdicție a Imputațiilor din cadrul MAI, comunicată la câteva zile de la pronunțare.

5.2. **În drept**, potrivit dispozițiilor art.63 din Procedura Internă de Soluționare a Petițiilor și Sesizărilor, ce prevede că „(1) Colegiul director se va

pronunța mai întâi asupra excepțiilor de procedură, precum și asupra celor de fond care nu mai necesită, în tot sau în parte, analizarea în fond a petiției.

5.3. Astfel, avem în vedere faptul că, în prezenta cauză, a fost ridicată excepția **lipsei calității procesuale pasive, excepție invocată de către Ministerul Afacerilor Interne**, motivat de faptul că faptele imputate de către petentă nu pot fi reținute în sarcina Ministerului.

5.4. Colegiul director urmează a admite excepția de necompetență materială a C.N.C.D. invocată din oficiu, arătând că deși obiectul petiției este obligarea restituirii cheltuielilor de formare, izvorâtă din decizia de imputare nr. 633052/18.02.2014, decizie rămasă definitivă prin Hotărârea nr. 78/10.07.2014 a Comisiei de Jurisdicție a Imputațiilor din cadrul MAI, însă decizia a fost emisă în conformitate cu prevederile legale, iar o eventuală constatare a unei fapte de discriminare ar afecta norme juridice cu caracter de lege. Mai mult, instituția Consiliului Național pentru Combaterea Discriminării, ca autoritate de stat, autonomă, nu se poate pronunța cu privire la modalitatea de interpretare și aplicare a legii, atribut exclusiv al instanțelor de judecată.

5.5. **Decizia nr. 997 din 7 octombrie 2008** a Curții Constituționale stabilește următoarele:

„Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea constată că, în esență, critica autorului excepției pune în discuție constituționalitatea atribuțiilor jurisdicționale ale Consiliului Național pentru Combaterea Discriminării, care, potrivit art.20 alin.(3) din Ordonanța Guvernului nr.137/2000, poate să dispună «înlăturarea consecințelor faptelor discriminatorii și restabilirea situației anterioare discriminării», în măsura în care situațiile discriminatorii izvorăsc din conținutul unor acte normative.

Față de acestea, Curtea apreciază că o corectă analiză a textului de lege criticat impune interpretarea acestuia în ansamblul reglementării din care face parte, mai precis al Secțiunii VI din Ordonanța Guvernului nr.137/2000, care reglementează rolul, atribuțiile și organizarea Consiliului Național pentru Combaterea Discriminării.

Astfel, Curtea observă că potrivit dispozițiilor art.16 din Ordonanța Guvernului nr.137/2000, Consiliul Național pentru Combaterea Discriminării îndeplinește rolul de «garant al respectării și aplicării principiului nediscriminării», iar potrivit dispozițiilor art.18 din același act normativ, «este responsabil cu aplicarea și controlul respectării prevederilor prezentei legi în domeniul său de activitate, precum și în ceea ce privește armonizarea dispozițiilor din cuprinsul actelor normative sau administrative care contravin principiului nediscriminării.» Mai departe, art.19 alin.(1) lit.c), precum și art.20, în ansamblu, reglementează rolul jurisdicțional al Consiliului, care are ca finalitate, așa cum s-a arătat, «înlăturarea faptelor discriminatorii și restabilirea situației anterioare discriminării.» În sfârșit, nu trebuie omis nici faptul că art.2 alin.(3) din aceeași ordonanță prevede că sunt discriminatorii «prevederile, criteriile sau practicile aparent neutre care dezavantajează anumite persoane [...]».

Deși autorul excepției apreciază ca fiind un «nonsens» interpretarea dispozițiilor art.20 alin. (3) din Ordonanța Guvernului nr.137/2000 în sensul aplicabilității lor și cu privire la situațiile discriminatorii ce izvorăsc din conținutul

actelor normative, Curtea observă totuși că dispozițiile de lege mai sus enunțate au constituit în realitate temeiul mai multor hotărâri prin care Consiliul Național pentru Combaterea Discriminării a constatat, în cadrul activității sale jurisdicționale, caracterul discriminatoriu al unor prevederi legale. Dovadă a acestui fapt stă și introducerea, prin Ordonanța de urgență a Guvernului nr.75/2008, a alin. (3) la art.19 din Ordonanța Guvernului nr.137/2000, prin care s-a scos din competența Consiliului soluționarea sesizărilor având ca obiect măsurile legislative în contextul stabilirii politicii de salarizare a personalului din sistemul bugetar, măsură legislativă dictată tocmai ca urmare a efectelor generate de hotărârile emise de această instituție.

În această ordine de idei, Curtea constată că, în vederea îndeplinirii rolului său de garant al respectării și aplicării principiului nediscriminării, Consiliul Național pentru Combaterea Discriminării este chemat să vegheze, printre altele, inclusiv asupra modului în care este respectat acest principiu în conținutul actelor normative. În acest sens, acest organ poate constata existența unor prevederi de lege discriminatorii și își poate exprima opinia în ceea ce privește armonizarea dispozițiilor din cuprinsul actelor normative sau administrative cu principiul nediscriminării. Ceea ce aici interesează sunt efectele pe care le produc aceste opinii. Astfel, dacă s-ar admite că, pe calea controlului jurisdicțional întemeiat pe art.20 alin.(3) din Ordonanța Guvernului nr.137/2000, Consiliul Național pentru Combaterea Discriminării poate să constate existența unor situații discriminatorii ce își au izvorul direct în conținutul unor norme legale, hotărârea Consiliului ar putea avea ca efect încetarea aplicabilității acestor dispoziții și chiar aplicarea prin analogie a unor alte texte de lege, care nu se referă la persoana sau grupul social discriminate. Într-o atare împrejurare, se pune în discuție legitimitatea acestui organ de a interfera în competențele legislativului, prin înlăturarea aplicabilității unor acte normative și instituirea aplicabilității altora, dar și în competențele Curții Constituționale, care îndeplinește rolul de legislator negativ atunci când constată lipsa de conformitate dintre prevederile unei legi sau ordonanțe și dispozițiile constituționale, sub aspectul art.16 referitor la principiul nediscriminării.

Deși în lumina dispozițiilor constituționale o asemenea interpretare nu ar putea fi acceptată, rolul Consiliului Național pentru Combaterea Discriminării putând fi rezumat mai degrabă la posibilitatea de a constata existența unor discriminări în conținutul unor acte normative și la formularea de recomandări sau sesizarea autorităților competente pentru a modifica respectivele texte de lege, se observă totuși, așa cum s-a reținut și mai sus, că, în practică, art.20 alin. (3) din Ordonanța Guvernului nr.137/2000 a generat efecte neconstituționale, prin care s-a încălcat principiul separației în stat, la aceasta contribuind chiar formularea echivocă a dispozițiilor cuprinse în Secțiunea VI din Ordonanța Guvernului nr.137/2000.

Pentru aceste motive, Curtea constată că prevederile art.20 alin.(3) din Ordonanța Guvernului nr.137/2000 sunt neconstituționale în măsura în care sunt interpretate în sensul că acordă Consiliului Național pentru Combaterea Discriminării competența ca, în cadrul activității sale jurisdicționale, să anuleze

textul unor acte normative cu caracter discriminatoriu și chiar să substituie acest text cu dispoziții cuprinse în alte acte normative.”

5.6. Având în vedere aceste aspecte, Colegiul nu se poate pronunța prin hotărâre privind obiectul cauzei, însă poate emite un punct de vedere, conform prevederilor art. 18 alin. 1 al **O.G. nr. 137/2000**, care prevede: „*Consiliul este responsabil cu aplicarea și controlul respectării prevederilor prezentei legi în domeniul sau de activitate, precum și în ceea ce privește armonizarea dispozițiilor din cuprinsul actelor normative sau administrative care contravin principiului nediscriminării.*”

5.7. Având în vedere cele mai sus arătate precum și ordinea analizărilor excepțiilor Colegiul apreciază faptul că admiterea excepției necompetenței face de prisos analizarea excepției lipsei obiectului raportat la prevederile OUG 137/2000, a lipsei calității procesuale pasive a primului reclamat precum și a fondului petiției.

Față de cele de mai sus, în temeiul art. 20 alin. (2) din **O.G. 137/2000 privind prevenirea și sancționarea tuturor formelor de discriminare**, cu modificările ulterioare, cu unanimitatea membrilor prezenți la ședință

COLEGIUL DIRECTOR HOTĂRĂȘTE:

1. Admite excepția de necompetență materială a C.N.C.D. invocată din oficiu;
2. *Admite excepția lipsei calității procesuale pasive a M.A.I.;*
3. Emiterea unui punct de vedere;
4. O copie a prezentei hotărâri se va comunica părților.

VI. Modalitatea de plată a amenzii: —

VII. Calea de atac și termenul în care se poate exercita

Prezenta hotărâre poate fi atacată în termenul legal de 15 zile potrivit **O.G. 137/2000 privind prevenirea și sancționarea faptelor de discriminare și Legii nr. 554/2004 a contenciosului administrativ** la instanța de contencios administrativ.

Membrii Colegiului director prezenți la ședință

BERTZI THEODORA – Membru

DINCĂ ILIE – Membru

GHEORGHIU LUMINIȚA – Membru

HALLER ISTVÁN – Membru

JURA CRISTIAN – Membru

MANOLE PETRE-FLORIN – Membru

Redactat T.B./R.B.
09.07.2015

Notă: prezenta Hotărâre emisă potrivit prevederilor legii și care nu este atacată în termenul legal, potrivit **OG 137/2000 privind prevenirea și sancționarea faptelor de discriminare și Legii 554/2004 a contenciosului administrativ**, constituie de drept titlu executoriu.

Punct de vedere

O.G. nr. 137/2000, la art. 2 alin. 1 prevede: *„Potrivit prezentei ordonanțe, prin discriminare se înțelege orice deosebire, excludere, restricție sau preferință, pe bază de rasă, naționalitate, etnie, limbă, religie, categorie socială, convingeri, sex, orientare sexuală, vârstă, handicap, boală cronică necontagioasă, infectare HIV, apartenență la o categorie defavorizată, precum și orice alt criteriu care are ca scop sau efect restrângerea, înlăturarea recunoașterii, folosinței sau exercitării, în condiții de egalitate, a drepturilor omului și a libertăților fundamentale sau a drepturilor recunoscute de lege, în domeniul politic, economic, social și cultural sau în orice alte domenii ale vieții publice.”*

Astfel se poate considera discriminare

- o diferențiere
- bazată pe un criteriu
- care atinge un drept.

În conformitate cu jurisprudența Curții Europene a Drepturilor Omului în domeniu, diferența de tratament devine discriminare atunci când se induc distincții între situații analoage și comparabile fără ca acestea să se bazeze pe o justificare rezonabilă și obiectivă. Instanța europeană a decis în mod constant că pentru ca o asemenea încălcare să se producă *„trebuie stabilit că persoane plasate în situații analoage sau comparabile, în materie, beneficiază de un tratament preferențial și că această distincție nu-și găsește nici o justificare obiectivă sau rezonabilă”*. Curtea a apreciat prin jurisprudența sa, că statele contractante dispun de o anumită marjă de apreciere pentru a determina dacă și în ce măsură diferențele între situații analoage sau comparabile sunt de natură să justifice distincțiile de tratament juridic aplicate (ex.: **Fredin împotriva Suediei**, 18 februarie 1991; **Hoffman împotriva Austriei**, 23 iunie 1993, **Spadea și Scalabrino împotriva Italiei**, 28 septembrie 1995, **Stubbings și alții împotriva Regatului Unit**, 22 octombrie 1996).

Conform Curții Constituționale a României (ex. **Deciziile nr. 168/1998 și 294/2001**) situațiile deosebite în care se găsesc diferitele categorii de salariați determină soluții diferite ale legiuitorului în ceea ce privește salarizarea acestora, fără ca prin această soluție să se încalce principiul egalității, ce nu semnifică uniformitate. *„Principiul egalității în drepturi și al nediscriminării se aplică doar situațiilor egale ori analoage, iar tratamentul juridic diferențiat, instituit în considerarea unor situații obiectiv diferite, nu reprezintă nici privilegii și nici discriminări.”* (**Decizia nr. 108 din 14 februarie 2006 a Curții Constituționale**).

Diferențierea trebuie să se bazeze pe comparația față de alte persoane, grupuri sau comunități (**O.G. nr. 137/2000**, art. 1 alin. 3: *„Exercitarea drepturilor enunțate în cuprinsul prezentului articol privește persoanele aflate în situații comparabile.”*). Comparabilitatea se analizează în raport cu dreptul invocat ca fiind restrâns sau înlăturat.

Petentul și-a comparat situația cu două categorii de persoane: absolvenții promoției 2013 (conform prevederilor **O.U.G. nr. 65/2013**); cei care puteau părăsi structurile MAI în virtutea prevederilor **O.U.G. nr. 54/21.06.2011**.

Colegiul director consideră că petentul se află în situație comparabilă cu absolvenții promoției 2013 și cu cei care au putut părăsi structurile MAI în virtutea prevederilor **O.U.G. nr. 54/21.06.2011**.

Fapta de discriminare este determinată de existența unui criteriu.

Colegiul director constată că în comparația cu absolvenții promoției 2013 (conform prevederilor **O.U.G. nr. 65/2013**) și cu cei care puteau părăsi structurile MAI în virtutea prevederilor **O.U.G. nr. 54/21.06.2011** problema apare din aplicarea legii în timp. **O.U.G. nr. 65/2013** a exonerat de la plată persoanele care, după intrarea în vigoare a ordonanței de urgență, au solicitat, până la un moment dat, să părăsească structurile IGPR, iar **O.U.G. nr. 54/21.06.2011** în mod similar s-a referit la persoanele care în momentul respectiv au dorit să facă acest lucru.

C.N.C.D. are o cazuistică constantă, sprijinită de deciziile Curții Constituționale în domeniu, conform căreia aplicarea legii în timp nu poate reprezenta un criteriu de discriminare. În caz contrar, la intrarea în vigoare a unei noi legi, toate persoanele pentru care noua lege generează un dezavantaj sau pentru care vechea lege a generat un dezavantaj (practic toți cetățenii României) s-ar putea simți discriminate. Astfel nu s-ar mai putea emite nici o nouă legislație.

În concluzie imputarea cotei parte din cheltuielile de școlarizare pentru absolventul a promoției anului 2006 al Școlii de Agenți de Poliție „Vasile Lascăr” admis în Baroul București comparativ cu absolvenții promoției 2013 (conform prevederilor **O.U.G. nr. 65/2013**) și cu cei care puteau părăsi structurile MAI în virtutea prevederilor **O.U.G. nr. 54/21.06.2011** nu reprezintă discriminare conform prevederilor art. 2 al **O.G. nr. 137/2000**.

Asztalos Csaba Ferenc
Presedinte

Theodora Bertzi
Membru Colegiu director